Ніжну-ніжну, як подих билини,
Я хотів би вам пісню сплести.
Із проміння зорі, із ниток павутини,
Яких людським очам не знайти.

Я хотів би вас тихо приспати
На руці, на листочку трави
І у сні вам не сни, а метеликів дати,
Щоб спочили натомлені ви.

Я загоїти хочу вам рани
Не на віки, чи роки — на мить...
Бо розмиють їх знов океани,
Бо ще буря і досі шумить.